

Sag C-556/23**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Indgivet den:**

4. september 2023

Forelæggende ret:

Symvoulio tis Epikrateias (Grækenland)

Afgørelse af:

2. august 2023

Sagsøger:

Zougla AE

Sagsøgt:

Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)

Hovedsagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse nr. 99/2021 truffet af Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (det nationale radio- og TV-råd, herefter »ESR«), hvorved det sagsøgende selskab blev pålagt en administrativ sanktion på 80 000 EUR for udsendelse af kvalitativt nedværdigende audiovisuelt indhold og på 40 000 EUR for en tilsidesættelse af forpligtelsen til respekt for menneskelig værdighed og personlighed samt for enhver anden handling eller undladelse, som kunne tilregnes ledelsen.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indleveret i henhold til artikel 267 TEUF vedrører fortolkningen af bestemmelserne i direktiv 2010/13 om audiovisuelle medietjenester, som ændret ved direktiv 2018/1808, sammenholdt med artikel 1, 20, 21 og 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

De præjudicielle spørgsmål

1. Omfatter formålet med direktiv (EU) 2010/13, som ændret ved direktiv (EU) 2018/1808, og dermed direktivets anvendelsesområde følgende: (a) garanti for respekt for og beskyttelse af menneskets værdighed og værdi og (b) forebyggelse af, at TV-tjenesteudbydere udsender kvalitativt nedværdigende indhold og navnlig indhold med kendetegn som det, det sagsøgende selskab udsendte i denne sag?
2. Såfremt a) pligten til respekt for og beskyttelse af menneskets værdighed og værdi og/eller b) forbuddet mod at udsende kvalitativt nedværdigende indhold, navnlig indhold med kendetegn som indholdet af den omtvistede udsendelse, henhører under direktivets anvendelsesområde, er en national bestemmelse, hvorefter disse forpligtelser er pålagt alle TV-tjenesteudbydere, undtaget udbydere, som alene udsender TV-indhold via internettet, i strid med direktivets artikel 4, stk. 1, sammenholdt med ligebehandlingsprincippet fastsat i artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?
3. Såfremt de to første spørgsmål besvares bekræftende, skal den nationale tilsynsmyndighed med henblik på at sikre direktivets effektive virkning anvende bestemmelser i national ret, som pålægger de pågældende forpligtelser, uden forskel på alle TV-tjenesteudbydere, selv om national ret fastsætter forpligtelserne og de tilknyttede sanktioner for alle andre TV-tjenesteudbydere, men ikke for udbydere, som alene udsender deres indhold via internettet, eller er pålæggelsen af administrative sanktioner for en tilsidesættelse af disse forpligtelser ved en TV-udsendelse via internettet i henhold til en udvidende fortolkning og analog anvendelse af de nationale bestemmelser om andre TV-tjenester uforenelig med princippet *nullum crimen, nulla poena sine lege certa*, som er fastsat i artikel 49, stk. 1, første punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med retssikkerhedsprincippet?
4. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares benægtende, og såfremt det fastslås, at a) pligten til respekt for og beskyttelse af menneskets værdighed og værdi og/eller b) forbuddet mod at udsende kvalitativt nedværdigende indhold (og navnlig indhold som indholdet af den omtvistede udsendelse) ikke henhører under direktivets anvendelsesområde som omhandlet i artikel 4, stk. 1, hvis en medlemsstats lovgivning pålægger sådanne forpligtelser for udbydere af TV-tjenester via jord- og satellitbaseret TV-spredning eller via bredbånd, idet disse udbydere risikerer pålæggelse af administrative sanktioner, men ikke indeholder tilsvarende bestemmelser for udbydere af TV-tjenester via internettet, skal artikel 2, stk. 1, i direktiv 2010/13 i sin nugældende version fortolkes således, at den kompetente nationale myndighed i medfør af ligebehandlingsprincippet også har pligt til at overveje muligheden for at pålægge administrative sanktioner for tilsidesættelse af sådanne bestemmelser med hensyn til TV-spredning via internettet?
5. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende: er den nationale tilsynsmyndigheds pligt til i medfør af ovenstående og på grundlag af en

fortolkning af national ret, der er i overensstemmelse med EU-retten, og navnlig de nævnte bestemmelser i direktivet, uden forskel og uanset udsendelsesmetoden at anvende de bestemmelser i national ret, som pålægger sådanne forpligtelser, i forhold til alle TV-tjenester forenelig med princippet nullum crimen, nulla poena sine lege certa og retssikkerhedsprincippet, eftersom disse forpligtelser, som foreskrives i national ret for alle andre TV-tjenesteudbydere, ikke finder anvendelse på fjernsyn via internettet?

Relevante EU-retsforskrifter

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«): artikel 1, 20, 21 og 49.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT 2010, L 95, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13 i betragtning af de ændrede markedsforhold (EUT 2018, L 303, s. 69): 10., 16., 34. og 102.-104. betragtning samt artikel 1, 2, 4, 6, 28 og 30.

Relevante nationale retsforskrifter

Grækenlands forfatning: artikel 14 (ytringsfrihed, navnlig beskyttelse af pressefriheden) og artikel 15 (fjernsyn udelukkes fra bestemmelserne om beskyttelse af pressen og underlægges statens direkte kontrol).

Lov nr. 4779/2021 om gennemførelse i national ret af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018, og andre bestemmelser, som henhører under beføjelserne for generalsekretæren for kommunikation og information (FEK A' 27/20.2.2021): artikel 2, stk. 1 (definitioner), artikel 8 (gennemførelse af artikel 6 i direktiv 2010/13), artikel 33 (om overdragelse til ESR af beføjelserne til at føre tilsyn med anvendelsen af lovens bestemmelser og pålægge sanktioner), artikel 36, stk. 1 (sanktioner, som ESR skal pålægge i tilfælde af tilsidesættelse af bl.a. lovens artikel 8).

Lov nr. 2328/1995 om private TV-stationers og lokale radiostationers retlige status, regulering af TV-markedet og andre bestemmelser (FEK A' 159/3-8-1995): artikel 1, 3 og 4.

Lov nr. 4173/2013 om bestemmelser for ny græsk radio, internet og fjernsyn (FEK A' 169/26.7.2013): artikel 3.

Præsidentielt dekret nr. 77/2003 om etiske regler for nyhedsudsendelser og andre journalistiske og politiske udsendelser (FEK A' 75/28.3.2003): artikel 1, 2, 4, 5, 8 og 9.

Lov nr. 2863/2000 om det nationale radio- og TV-råd og andre myndigheder og organer i sektoren for radio- og TV-tjenester (FEK A' 262/29.11.2000): artikel 4, stk. 1.

Lov nr. 2644/1998 om udbud af radio- og TV-tjenester mod betaling og tilknyttede bestemmelser (FEK A' 233/13.10.1998): artikel 1, 10 og 12.

Lov nr. 3592/2007 om koncentration og tildeling af licenser til virksomheder i mediesektoren og andre bestemmelser (FEK A' 161/19.7.2007), artikel 1 og 11 og artikel 13, stk. 5.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Den 22. februar 2021 sendte sagsøgeren, som ikke er et traditionelt TV-spredningsforetagende, et program på sit websted til livestreaming. Der var tale om optagelsen af en udsendelse fra en radiostation, som sender via sit websted. Radioprogrammet blev udsendt fra sagsøgerens websted som audiovisuelt indhold, der viste producenten, som præsenterede programmet fra lokalerne hos radiostationen, der sendte digitalt. Under udsendelsen foretog værten under henvisning til en verserende straffesag mod tredjeparter vedrørende pædofili et personligt angreb mod bestemte politikere, idet han omtalte dem og fremsatte en række ærekrænkende og åbenbart fornærmende udtalelser om disse personer. Uden på nogen måde at fremføre beviser lod værten endvidere forstå, at en politiker, som har en institutionel topstilling, »bevidst beskytter pædofile og pæderaster og anbefaler dem til ansvarsfulde stillinger, der giver dem mulighed for at søge tilfredsstillelse af deres sygelige seksuelle lyster«. Vedrørende samme politiker insinuerede denne vært klart gentagne gange, at der ligger mere bag den pågældendes anbefalinger af pæderaster til ansvarsfulde stillinger, idet værten anførte, at »der også er tegn på særlige aspekter« ved denne person, og at den pågældende »jævnligt udsættes for pengeafpresning«, og han hentydede til andre, udtrykkeligt nævnte politikeres rolle i ulovlige kredse af pæderaster. Værten antydede ligeledes uden at fremføre beviser, at der er en direkte forbindelse mellem ukendtes angreb mod en kendt avisredaktør og det, som redaktøren har skrevet om ovennævnte politiker og dennes hustru.
- 2 Sagen blev forelagt ESR i henhold til bl.a. bestemmelserne i direktiv 2010/13, som ændret ved direktiv 2018/1808, og bestemmelserne i lov nr. 4779/2021, hvorved disse direktiver var blevet gennemført i national ret. Efter at have konstateret, at der var tale om udbud af en audiovisuel tjeneste som omhandlet i direktiv 2010/13 og lov nr. 4779/2021, fastslog ESR, at den pligt til respekt for menneskelig værdighed og personlighed og det forbud mod at udsende kvalitativt nedværdigende indhold, som er pålagt ved bestemmelserne i national ret, skal

finde anvendelse på »ethvert audiovisuelt materiale, som er stillet til rådighed for offentligheden gennem et frit tilgængeligt websted, og som for dem, der ser det, kan have tilsvarende virkninger som dem, der skabes ved udsendelsen af lignende materiale fra udbydere af traditionelt indhold«, og dermed også på TV-udsendelser udsendt via internettet, selv om disse udsendelser ikke udtrykkeligt er omfattet af de nationale bestemmelser på området. Derefter fastslog ESR, at »det pågældende program udsendte programværtens vurderinger og synspunkter til offentligheden (og i vidt omfang faktisk i form af nyheder for fakta) fuldstændigt uden beviser og ærekrænkende i forhold til de omtalte personer«, hvilket medførte en »voldsom forringelse af det udsendte radioprograms kvalitet« og en »åbenbar og ubegrundet fornærmelse af de nævnte personers personlighed«. ESR fastslog dermed, at sagsøgeren havde tilsidesat forpligtelserne i henhold til artikel 1, stk. 1, i lov nr. 2328/1995, og artikel 2, stk. 1, artikel 4, artikel 9, stk. 2, artikel 5, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, i præsidentielt dekret nr. 77/2003, som pålægger respekt for menneskelig værdighed og personlighed og forbyder udsendelse af kvalitativt nedværdigende indhold som det, der blev udsendt i det foreliggende tilfælde. I betragtning af det anførte pålagde ESR ved den anfægtede retsakt sagsøgeren en administrativ sanktion på 80 000 EUR som følge af udsendelsen med kvalitativt nedværdigende audiovisuelt indhold og på 40 000 EUR for en tilsidesættelse af pligten til respekt for menneskelig værdighed og personlighed.

Kortfattet fremstilling af den præjudicielle forelæggelses begrundelse

- 3 Lov nr. 4779/2021 gennemførte direktiv 2010/13, som ændret ved direktiv (EU) 2018/1808 (herefter »direktivet«), i den græske retsorden. I henhold til artikel 33, stk. 1, i lov nr. 4779/2021 er ESR, som er en uafhængig tilsynsmyndighed, tillagt beføjelse til at pålægge sanktioner for tilsidesættelse af denne lov, og de sanktioner, som denne pålægger, er fastsat i lovens artikel 36, stk. 1, vedrørende national lovgivning om specifikke sanktioner for tilsidesættelser af den rent nationale lovgivning på radio- og TV-området.
- 4 Bestemmelserne i de nationale love forud for de ovennævnte direktiver, der indeholder obligatoriske, selvstændige regler og forbud, som fastsætter regler for indholdet af radio- og TV-tjenester, og som tillægger ESR beføjelse til at pålægge sanktioner i denne henseende, er endvidere fortsat i kraft i den nationale retsorden. Disse bestemmelser omfatter en regel, hvorved pålægges en pligt til respekt for menneskets værdi og værdighed, og en regel med direkte forbud mod at udsende kvalitativt nedværdigende indhold samt tilknyttede regler, som fastsætter nærmere bestemmelser om det generelle forbud mod at udsende kvalitativt nedværdigende indhold. Ovennævnte nationale lovgivning indeholder desuden bestemmelser med nærmere regler for arten af og metoden til vurdering af de sanktioner, som pålægges af ESR.
- 5 Det fremgår af de relevante samlede bestemmelser i denne lovgivning, at de ovennævnte forpligtelser gælder for TV-tjenester, som TV-spredningsforetagender udsender via (analoge eller digitale) radio- og TV-

sendefrekvenser eller via satellit, men ikke for TV-tjenester, der leveres via internettet af ikke-traditionelle udbydere. Det skal påpeges, at mens anvendelsen af den lovgivning på radio- og TV-området, hvorved ovennævnte forpligtelser også er pålagt, ved lov nr. 3592/2007 er blevet udvidet til radio- og TV-tjenester, der udbydes via bredbåndsnet, følger det imidlertid af navnlig artikel 15, stk. 2, i lov nr. 3592/2007, at fjernsyn via internet adskiller sig fra de øvrige TV-tjenester, der udbydes via bredbånd, og er udtrykkeligt udelukket fra denne lovs anvendelsesområde. Ved en fortolkning af artikel 3, stk. 1, litra a), i lov nr. 2328/1995, sammenholdt med artikel 3, stk. 1, 2 og 3, i lov nr. 4173/2013, finder ovennævnte forpligtelser desuden anvendelse på audiovisuelt indhold på TV-spredningsforetagenders websteder, der også udsender deres egne programmer via sendefrekvenser (herefter »de traditionelle TV-spredningsforetagender«). Udbydere, som udbyder TV-tjenester via internettet, og som ikke er traditionelle TV-spredningsforetagender, er derimod ikke underlagt bestemmelserne i radio- og TV-lovgivningen, i henhold til hvilken pligten til respekt for menneskets værdighed og værdi er pålagt, og udsendelse af kvalitativt nedværdigende indhold er forbudt, og den nationale tilsynsmyndighed kan derfor ikke pålægge dem sanktioner ved en udvidende fortolkning eller analog anvendelse af bestemmelserne i national ret.

- 6 Ifølge et mindretal af medlemmerne ved den forelæggende ret er det med hensyn til fortolkningen af national ret imidlertid lovligt, at den nationale tilsynsmyndighed pålægger sanktioner for TV-tjenester, der udbydes på internettet af en udbyder, som alene sender på internettet, når der er fastslået en tilsidesættelse af de forpligtelser, der følger af forfatningens artikel 15, stk. 2, således som disse er yderligere præciseret i national lovgivning.
- 7 Eftersom det ifølge flertallet af medlemmerne ved den forelæggende ret ikke fremgår klart af affattelsen af de nationale bestemmelser, at de ved disse bestemmelser pålagte forpligtelser og de deraf følgende sanktioner også finder anvendelse på TV-tjenester, som et ikke-traditionelt TV-spredningsforetagende udbyder via internettet, ønsker den forelæggende ret under alle omstændigheder oplyst, om en national lovgivning, i henhold til hvilken pligten til respekt for og beskyttelse af menneskets værdighed og værdi og forbuddet mod udsendelse af kvalitativt nedværdigende indhold gælder for alle TV-tjenesteudbydere, med undtagelse af dem, der sender TV-indhold via internettet og ikke er traditionelle TV-spredningsforetagender, er forenelig med Den Europæiske Unions retsorden på området for udbud af TV-tjenester.
- 8 Det fremgår klart af bestemmelserne i direktiv 2010/13, som ændret ved direktiv 2018/1808, og af betragtningerne hertil, at formålet med dette direktiv er inden for en særligt konkurrencepræget medieverden at anvende samme regler for aktører, der henvender sig til samme publikum (dom af 21.10.2015, New Media Online GmbH, C-347/14, EU:C:2015:709, præmis 22). For at opfylde dette formål har direktivet valgt to metoder: for det første vedtagelsen af visse grundlæggende regler vedrørende indhold (koordinerede regler), hvis ensartede anvendelse medlemsstaterne skal sikre i forhold til alle udbydere af audiovisuelle

medietjenester under deres jurisdiktion, og for det andet vedtagelsen af regler om opbygningen af markedet for audiovisuelle medietjenester i medlemsstaterne med henblik på at sikre overholdelsen af de grundlæggende EU-retlige principper, som skal anvendes på dette marked. Domstolen har desuden ved fortolkningen af direktiv 89/552 fastslået, at »direktivet ikke indeholder en fuldstændig harmonisering af de heraf omfattede områder, men at det fastsætter mindsteregler for alle udsendelser fra Unionen bestemt til modtagelse inden for denne« (dom af 22.9.2011, Mesopotamia Broadcast og RojTV, C-244/10 og C-245/10, EU:C:2011:607, præmis 34). De pågældende forpligtelser (respekt for menneskets værdi og værdighed og forbud mod udsendelse af kvalitativt nedværdigende indhold) indgår ikke i de koordinerede regler i direktiv 2010/13 og er heller ikke udtrykkeligt pålagt ved bestemmelser vedtaget af den græske lovgiver i forbindelse med gennemførelsen. Under hovedsagen har ESR imidlertid pålagt to forskellige sanktioner for TV-indhold udsendt af et ikke-traditionelt TV-spredningsforetagende via internettet, som ikke alene indeholdt tilskyndelser til vold eller had mod personer på baggrund af deres seksuelle orientering i strid med direktivets artikel 6, men ligeledes krænkede den menneskelige værdighed i strid med reglerne i den rent nationale radio- og TV-lovgivning, som fastsætter en pligt til respekt for menneskelig værdighed og til at afholde sig fra at udsende kvalitativt nedværdigende indhold. Det er derfor afgørende at fastslå, om målet om at sikre respekten for den menneskelige værdighed og værdi og om at forbyde udsendelse af kvalitativt nedværdigende indhold indgår i direktivets formål.

- 9 Den forelæggende ret har ved enstemmighed fastslået, at ovennævnte spørgsmål skal besvares bekræftende, for så vidt som det fremgår af bestemmelserne i direktiv 2010/13 som helhed, fortolket i lyset af chartrets artikel 1, der fastslår, at den menneskelige værdighed er et grundlæggende EU-retligt princip og en grundlæggende rettighed, at den ved direktivet foretagne koordinering af en helhed af grundregler for TV-udsendelsers indhold, hvilke grundregler skal anvendes uden forskel på alle TV-udsendelser uafhængigt af udsendelsesmetoden, tilsigter at sikre et minimumsniveau for respekten for menneskets værdighed og værdi og minimumsniveau for kvaliteten af indhold, hvilket i det mindste omfatter de i udsendelser omtalte personers ære og rygte (jf. direktivets artikel 28). Selv om direktivet ikke harmoniserer de pågældende to forpligtelser, er de følgelig omfattet af direktivets formål og dermed dets lovgivningsmæssige rækkevidde. Dette følger i øvrigt af ordlyden af og tankegangen bag visse bestemmelser i direktivet, uanset om en TV-tjenestes indhold er omfattet af de koordinerede områder (artikel 28 og artikel 30, stk. 2, i direktiv 2010/13). Eftersom en sådan fortolkning af direktivet ikke er uden tvivl, har den forelæggende ret pligt til at forelægge det første præjudicielle spørgsmål.
- 10 Når en medlemsstat vælger i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 2010/13, at vedtage strengere eller mere detaljerede bestemmelser for udbydere af audiovisuelle tjenester end dem, der er fastsat i direktivet, skal den overholde ligebehandlingsprincippet, som er et grundlæggende EU-retligt princip, der er fastslået i chartrets artikel 20 og 21, og som kræver, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke må behandles ens,

medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 18.7.2013, Sky Italia Srl, C-234/12, EU:C:2013:496, og for så vidt angår ligebehandlingsprincippet dom af 14.9.2010, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals Ltd, C-550/07 P, EU:C:2010:512, præmis 54 og 55 og den deri nævnte retspraksis). Såfremt det anerkendes, at de pågældende forpligtelser er omfattet af direktivets anvendelsesområde, ønsker den forelæggende ret oplyst, om direktivets artikel 4, stk. 1, sammenholdt med ligebehandlingsprincippet, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, hvorved alle TV-tjenesteudbydere, med undtagelse af dem, der alene udsender deres programmer via internettet, underkastes ovennævnte forpligtelser og de tilknyttede sanktioner. Derfor forelægges det andet præjudicielle spørgsmål.

- 11 Såfremt de første to spørgsmål besvares bekræftende, ønsker den forelæggende ret oplyst, hvad den nationale tilsynsmyndighed skal gøre. I medfør af princippet om EU-rettens effektive virkning og for at opfylde direktivets formål, som er at hindre udsendelse af TV-indhold, der krænker den menneskelige værdighed og er af lav kvalitet, skal den nationale tilsynsmyndighed ved at fortolke national ret i overensstemmelse med de EU-retlige bestemmelser principielt anvende de forpligtelser, der alene er fastsat i national ret og tage hensyn til pålæggelsen af de tilknyttede sanktioner uden forskel for alle TV-spredningsforetagender, der udsender TV-indhold, uanset udsendelsesmetoden. Chartrets artikel 49, stk. 1, fastsætter imidlertid princippet om, at strafbare forhold og straffe skal have lovhjemmel. Domstolen har fastslået, at denne bestemmelse også gælder for administrative sanktioner (dom af 24.3.2021, Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze, C-870/19 og C-871/19, EU:C:2021:233, præmis 49), og at en sanktion, også selv om den ikke har strafferetlig karakter, kun kan pålægges, hvis den er støttet på et klart og utvetydigt retsgrundlag. Retssikkerhedsprincippet, som ifølge fast retspraksis udgør en del af Den Europæiske Unions retsorden, og som skal overholdes af medlemsstaterne i forbindelse med udøvelsen af de beføjelser, direktiverne tillægger dem, kræver endvidere, at lovgivningen er klar og præcis, og at de retsundergivne kan forudse dens anvendelse. Retssikkerhedsprincippet skal i særlig grad overholdes, når der er tale om bestemmelser, der kan have økonomiske virkninger, således at de berørte kan få et nøjagtigt kendskab til omfanget af deres forpligtelser (dom af 16.9.2008, Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs mod Isle of Wight Council m.fl., C-288/07, EU:C:2008:505, præmis 47 og 48). Det forhold, at pligten til respekt for menneskets værdighed og værdi og/eller forbuddet mod at udsende kvalitativt nedværdigende indhold samt pålæggelsen af de tilknyttede sanktioner er udvidet til fjernsyn via internet i henhold til en fortolkning af national ret, der er i overensstemmelse med EU-retten, kan således være i strid med princippet om, at strafbare forhold og straffe skal have sikker lovhjemmel. Af de ovenfor anførte grunde har den forelæggende ret forelagt det tredje præjudicielle spørgsmål.
- 12 Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares benægtende, ønsker den forelæggende ret oplyst, om den nationale tilsynsmyndighed har pligt til at anvende de nationale bestemmelser, som pålægger de pågældende forpligtelser, uden forskel på alle TV-tjenesteudbydere under deres jurisdiktion, og dermed

også udbydere af TV-tjenester via internettet, i henhold til en fortolkning af artikel 2, stk. 1, i direktiv 2010/13, hvorefter »[h]ver medlemsstat sikrer, at alle audiovisuelle medietjenester, der udsendes af medietjenesteudbydere under dens jurisdiktion, overholder de retsregler, der gælder for audiovisuelle medietjenester bestemt for offentligheden i denne medlemsstat«. Den forelæggende ret har anført, at denne bestemmelse, ligeledes fortolket i lyset af direktivets formål, skal fortolkes således, at når en medlemsstat vælger at pålægge sine egne regler, som går videre end de forpligtelser, der koordineres med direktivet, skal den anvende ligebehandlingsprincippet, således at disse bestemmelser, henset til direktivets teknologineutralitet, ikke kun kan anvendes på bestemte TV-tjenesteudbydere, hvorved andre udelukkes alene på grundlag af kriteriet om indholdets udsendelsesmetode, uden at der er en objektiv begrundelse for denne sondring.

- 13 Såfremt en lov i en medlemsstat pålægger et TV-spredningsforetagende, der udsender jord- eller satellitbaserede samt betalings-TV-tjenester, at overholde reglerne om forbud mod forringelse af programmernes kvalitet og respekt for den menneskelige værdighed, idet de ellers pålægges administrative sanktioner, men ikke fastsætter tilsvarende regler for TV-udsendelse via internettet, har den nationale tilsynsmyndighed således pligt til i medfør af ligebehandlingsprincippet at overveje muligheden for at pålægge administrative sanktioner for en tilsidesættelse af disse regler i tilfælde af TV-udsendelser via internettet. Eftersom en sådan fortolkning imidlertid giver anledning til tvivl (Domstolen har endnu ikke fortolket den relevante bestemmelse i direktivet), har den forelæggende ret forelagt det fjerde præjudicielle spørgsmål.
- 14 Såfremt det fjerde præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, forelægges spørgsmålet, om den nationale tilsynsmyndigheds pligt til i medfør af en fortolkning af national ret, der er i overensstemmelse med EU-retten, på en ensartet måde og uden forskelsbehandling at anvende de bestemmelser, som pålægger den pågældende forpligtelse, i forhold til alle TV-tjenester, uanset udsendelsesmetoden, er forenelig med princippet nullum crimen, nulla poena sine lege certa, eftersom de pågældende forpligtelser, som foreskrives i national ret for andre TV-tjenesteudbydere, ikke finder anvendelse på fjernsyn via internet. Af denne grund har den forelæggende ret forelagt det femte præjudicielle spørgsmål.
- 15 Ifølge den forelæggende ret er de præjudicielle spørgsmål relevante for afgørelsen af tvisten i hovedsagen, eftersom ESR, såfremt den nationale tilsynsmyndighed har pligt til at tage hensyn til pålæggelsen af en sanktion for udbydere af TV-indhold via internettet for tilsidesættelse af pligten til respekt for menneskets værdighed og værdi og/eller forbuddet mod udsendelse af kvalitativt nedværdigende indhold, selv om den nationale lovgivning ikke indeholder en bestemmelse herom for TV-spredningsforetagender via internettet, principielt med føje fastslog, at sådanne forpligtelser også gælder for sådanne udbydere, og at denne myndighed som national tilsynsmyndighed kan tage hensyn til pålæggelsen af de tilknyttede sanktioner. Såfremt EU-retten ikke er til hinder for en national lovgivning, som udelukker fjernsyn via internet fra de pågældende forpligtelser, eller EU-retten under alle omstændigheder ikke tillader en udvidelse heraf til

fjernsyn via internettet uden en udtrykkelig national bestemmelse, skal annullationspåstanden i hovedsagen derimod tages til følge.

ARBEJDSDOKUMENT